

Исламска држава и корпорације

Предраг ЋЕРАНИЋ
нов 23, 2016

Исламска држава од налогодаваца, односно од својих пословних партнера, већ добија наређења да се дио јединица из Сирије евакуише у Турску, јер ће тамо бити потпуно безбједне, а даљи транспорт из Турске ће бити у правцу различитих одредишта као што су Туркменистан, Таџикистан и Авганистан. Чечени који су ратовали у Сирији биће упућени у погранични појас са Чеченијом. Намјера је потпуно јасна, од талибана и пристиглих снага, **у Авганистану треба да се појави крак Исламске државе који би се ширио према некадашњим поменутим совјетским републикама, а сада независним државама, и према Чеченији, што је увод за операције на Закавказју.**

Други дио јединица, условно речено европског поријекла, биће искрцан у појасу Газе, а један дио ће отићи у Либан. Главне мете тог другог крака Исламске државе су Хамас, односно Хезболах. У позадини је реконфигурација Либана и преузимање медитеранске обале. Двије недавне експлозије у Бејруту, главном граду Либана, које су проузроковале бомбаши самоубице,[1] биле су наручене од Исламске државе, а што је дио шире операције. У појасу Газе за очекивати је терористичке акције на снаге Хамаса, али и на инфраструктурне објекте, што ће проузроковати велике цивилне жртве. Крајњи резултат ће бити расељавање становништва из појаса Газе и њихово придруживање мигрантском таласу који запљускују европске државе. **Присуство ратника калифата у Гази неће угрозити јеврејску државу, напротив, њихове акције допринијеће стабилности државе Израел.**

Тако ће тзв. Исламска држава показати своје право лице, лице плаћеног убице који беспоговорно извршава налоге налогодаваца, великих корпорација и банкарског картела.

Финансијски интереси корпорација земљама Запада постали су приоритет у политичком, економском и војном смислу. Управо због интереса корпорација дошло је до приближавања различитих радикалних покрета на Блиском истоку, њиховог укрупњавања и окупљања око идеје калифата и, на крају, стварања Исламске државе.

Због континуираног извлачења богатства с подручја Блиског истока експлоататорима, великим западним компанијама, одговарала је «балканизација» тог простора, односно распад постојећих држава и продубљивање сукоба по вјерском и националном шаву између различитих етничких група.

Обезбјеђење постројења и транспорта нафте одвијало се на начин да су приватне војне компаније, као нпр. Блеквотер, окупљале специјалце из цијелог свијета, па и са Балкана. Њихов посао је био обезбјеђење нафтовода, рафинерија, банака, институција, електрана, односно свега што доноси новац. Приватним војним компанијама проблем је представљала секташка контрола територија. Наиме, када је требало да конвоји цистерни пређу преко територије под контролом локалних моћника који су располагали са оружаним групама, све је функционисало по устаљеној шеми: специјалци би одлазили на преговоре и платили пролаз кроз одређени град или прелаз преко територије. Тада би се транспорт конвоја (или инжењера) одвијао без проблема. Проблем би настајао када неки локални моћник савлада другог, или када се они уједине, а што би за посљедицу имало нови уговор којим би се гарантовао неометан пролаз корпорацијских функционера или транспорта робе. Уједно, дозволе би трајало кратко и морале су се тражити све чешће. Власти у Ираку, али и Сирији, нису могле учинити ништа јер је Ал Каида контролисала све већу територију.

Тада су тајне службе Запада добиле задатак од својих влада да «уведу ред» како би корпорације могле неометано црпити богатства. Њихова креативност је била пословична. Наравно, у негативном смислу. Тако се дошло до идеје да се уђе у пословни аранжман са терористима, гдје би водеће скупине интегрисале мање. То је била једна врста рушења ограда и приватних царина. Неки су тај процес поредили са рушењем феудализма. Постепено се стварала територија под контролом сунита а они су природни савезници Запада. Наравно да је све еволуирало, новац је почео да пристиже у већим количинама. Јединствена територија у виду Исламске државе била је, значи, оперативно рјешење корпорација и њихових влада.

Према изјави бившег шефа ДИА, Мајкла Флина, Вијеће за одбрану америчког Сената је упозорило Обамину администрацију на потенцијал екстремних скупина и опасност од раста њиховог утицаја у регији, али **умјесто заустављање подршке тзв. сиријској опозицији одлучено је да се побуњеници подрже. Флин је у том контексту указао да су салафисти, Муслиманска браћа и Ал Каида из Ирака, радикалне групе из којих је настала Исламска држава, и биле су главне снаге које су убачене у Сирију.**

Један документ објелодањен 2012. године, открива да су силе које подржавају сиријску опозицију Западне земље, државе Залива и Турска. Њихова жеља је била да се створи Селефијска кнежевина у источној Сирији, како би се изоловао сиријски режим, односно влада Башара ел Асада. Опозиционе снаге, а већ можемо те снаге означити као снаге Исламске државе, требало је да остваре контролу над источним подручјем (Хасаках и Дер Зор) и повежу га са ирачким западним покрајинама (Мосул и Анбар). Те, 2012. године, оружје из војних залиха бившег либијског вође Муамера Гадафија стиже до сиријских побуњеника. Оружје из бивших либијских војних залиха су добили из луке Бенгази у Либији, а преузели су га у луци Баниас у Сирији. Оружје је испоручено током аугуста 2012. године, а радило се о снајперским пушкама, ручним ракетним бацачима те хаубицама од 125 и 155 милиметара[2]. Заједно са оружјем, из Либије у Сирију стижу и добровољци који су у Либији учествовали у свргавању Гадафија.

Према томе, корпорације су захваљујући утицају на владе својих земаља и те како заслужне за стварање Исламске државе, тако да када Исламска држава преузме одговорност за терористички напад, попут оног који је изведен у Паризу 13. 11. ове године, питање је ко се све налази у ланцу одговорности.

[1] Експлозије су за посљедицу имале смрт 35 људи и око 180 повријеђених.

[2] 500 снајперских пушака, 100 РПГ бацача са купно 300 пуњења, око 400 граната за хаубице